

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki torek in petik. Predplačuje se za celo leto v založnici v Ljubljani 7 gold., za polleta 3 gold. in 1/2, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še 1/2 gold. Za po pošti pošiljano Slovenijo je celoletno plačilo 8 gold., polletno 4 gold., za ene kvatre 2 gold.

Naša doba in razne stranke.

Zgodovina dobe ne pozna, ki bi se naši sedajni dala primeriti. Res je, prevrati (prekucije) so bili vsaki čas, to de ali niso iz naroda izhajali, temuč so le z pomočjo naroda za druge njemu ptuje namene se začenjali, ali pa če so ravno po narodu in za narod se napravili, se niso čez meje ene dežele razširovali. Sedajnost pak prinesla nam je gibanje, ki iz naroda za njega prid in korist izvira in perve meje prestopivši po vsih deželah se razpuša, ktere, z stanam svojiga državniiga življenja nezadovoljne, v njem popravo doseči upajo. En sam pogled na naravo in nasledke tega splošniiga gibanja in hlepenja nam njega cilj in konec berž razjasni. En prestol je bil zrušen, drugi imajo v svoji polni oblasti po ljudstvu prikrajšani biti; posamezni stanovi v državah se imajo bolj eden drugimu bližati, vse prednosti in višji pravice jenjati. To vse jasno kaže, de sta politiška svoboda in državljanska enakost vsiiga prizadetja konec, kamor le svobodne naprave in zrušenje vsih enakosti državljanov zopernih pravic le edino peljati zamore.

Iz tega sledi, de se ne morejo vsi stanovi države z resničnim veseljem tega velikiga gibanja narodov poprijeti, zakaj privilegirane verste po tem zgubo terpé. One bi ne imele samo raz svoje nad druge povišane stopnje radovoljno se spustiti, ampak bi tako enakost še z materialno škodo odkupiti mogli. Kdor de njih koli te zgube pred očmi ima, mora v novim položenu in redu nesrečo viditi, ki bi se je rajši danas ko jutar znebil, in ako se po naravi človeških željá sodi, jih ne bo malo število, ki tako mislijo. Gotovo bodo pa med tistimi, ki so doslej višji pravice vživali, tudi taki se znajšli, ki svoje zgube za darove deržé, ki jih na darilnik napredovanja duhu človečnosti prinesó, ker so prepričani, de tako tirjanje ni prazna zmišljava enih ljudomilov, temuč iz božje postave izvira, po kateri se ima misel enakosti in bratstva vsih ljudi če dalje bolj v življenje vpeljati, kar se z-povzdigo človeške omikanosti tudi zgodilo bode, kolikor je na tem svetu mogoče.

Nar bolj vnete prijatelje pak nova doba (čas) med tistimi najde, katerim so taki darovi prinešeni. Tako so tri stranke vstale: perva si „stari dobri čas“ nazaj želi in se nazadna (reakcionarna) imenovati zna; druga se sicer novim rečem kaj ne protivi, bi pa rada peroti napredovanja nekoliko zadržavala in se ji zmérna reči zamore; tretja pa želi nasledke sedajniiga gibanja, kolikor je le moč razširiti in raztegniti in ta je stranka naprednikov. Naravno iz te raznosti interesov boj vstane, ki se tudi v našim državnim življenju več ali manj kaže in očitnemu miru in redu nevarnost žuga, ako se na eni strani pravična mera v tirjanju deržala in na drugi pa dovoljila ne bode. Kako malo de se tega pravila deržé, medsebojno ravnanje teh strank spričuje. Sumljivost in natoletvanje sta v navadi; sosebno čertijo prijatelji stariga časa svobodomislnost in vidijo pod sledno svobodno besedico revolucijo in kervoprelitje, akoravno se tajiti ne da, de se tudi med napredno (svobodno) stranko znajde marsikter, ki ne v prid pravične reči temuč samo v potolažbo osebne strasti plemstvo (aristokracijo) kolikor more čerini in

sramoti. Ako bi vsi le blagor cele države želeli, bi se v tem zjediniti, združiti zamogli.

Želje, ki se v ljudstvu nar popred oglašijo, zadenejo sosebno politiške pravice, kakor: de se ljudstvo zakonodaje in državniiga opraviništva toliko vdeležijo, kolikor je za varnost (gotovost) državljanskih pravic in za prid cele države potrebno. Skušnja uči, kako močno se v tem misli posameznih strank ločijo. Ako prijatli stariga blaženost države le v neopredeljeni (absolutni) vladi vidijo in vsaktero vpletanje državljanov (podložnikov) v pravice zakonodanja in opravljanja za krivično in škodljivo deržé, mislijo nasproti zmérni (Gemässigten), de ustava 25. malitratna vsem pravičnim željam zadosti, in ne vidijo v tirjanju in dosegi demokratov družiga ko krivične polastenja, ki samo nar nižjim stanovam prav pridejo, višjim pa škodo delajo. Vendar ne ostaje se pri tem, de bi se prepir politiških misel na polju teorije peljal in na zadne vse interese obsegajoči edinosti pot odpiral, po kateri bi se nova ustava državniiga življenja vstvarila, temuč vsaka stran terdovratno pri svojih pravih in mislih ostane, in se ravna, če bo treba, tudi siloma jim veljavnost zadobiti. Zmage naprednikov mesca velikiga travna so protivnike spodbodle, de so se z vso močjo poganjati jeli. To de državni zbor je pravo mesto, kjer se bodo eden družiga najšli in nasprot se postavili; kolikor se pa iz priprav za državni zbor dá na njega naravo in delavnost sklepe delati, se ne morejo kaj močno zanašati demokrati, de bi jo zvili in zmagali.

Namestniki teh treh politiških strank (Parteien) so skorej med vse stanove razdeljeni, z tem načinam vender, de napredniki v nar višjih, nazadniki pa v narnižjih verstah malo svojih štejejo; podslomba demokracije je akademiska mladost, ki bi s ognem svoje starosti in z vnetostjo za gospodarstvo človečnosti rada politiško razsnovo Austrie hitro naprej spravila. Poglavitni sedež sredne stranke bo nar beržej v sredni versti ljudstva. Za središe nazadnikov se dvorniki deržé; od tod bi se niti njihnih mrež, v ktere bi radi demokratiško hudobo zamotali, t. j. uradništvo, in plemstvo izsnovale notar do jedra narodoviiga. Misli se namreč, de ti stanovi, katerih svitloba in dobički so z absolutnim vladarstvom ozko zvezani, več del se z novimi napravami sprijazniti ne morejo, ako ravno so tudi njim nekatere svobode in politiške pravice prinesle.

Marsiktere njihne dela demokrati na ta način razlagajo, clo naredbe vladarstva sumljivost budijo in tako se širi strah, de bi se s pomočjo vojakov ne skusilo, stari čas, stare postave nazaj pripraviti: Vendar nas taka misel obhaja, de bi ta bor z ljudstvom zastran zadoblenih pravic, kateri bi se ne enimu, temuč vsem narodam napovedal, vkljub vsi oborožani sili, nikoli stanovitne zmage ne prinesil tistim, ki bi ga začeli, ako bi tudi izhodni samoderžec svoj meč za staro vlado potegnil. Žalosten nasledik prederzne skušnje te bi pa bil, de bi se zavpanje v vladarje tudi v sercih njih prijatlov spodkopalo in republikam vrata odperle. Zatorej se mora napredovati, zakaj življenje družiga ni ko vedno razsnovanje vsih dušnih in telesnih interesov in željam narodov, ki tako glasno se razodevajo, ušesa zapirati dalej ne gre. In ta misel, to je zmérni napredik se med vsimi če dalje bolj vterduje.

Gibanje, ki iz nižjih stanov izvira, le bolj materialnih dobičkov iše. Na stopnji svoje izobraženosti oni zamorejo vživanje politiških pravic in svobod le toliko ceniti, kolikor k poboljšanju svojiga stanja pripomorejo. Zato terjajo manjši posestniki zemljiš, ki so doslej grašinski podložniki bili, pred vsem drugim osvobodjenje od grašinske zveze in davkov. Pravica in politika ste čez to razmero med grašinami in podložniki že enoglasno razsodile, de namreč za naprej obstati ne more. Kako pa de bi se mogla ta naprava podreti, v tem se misli kaj razidejo. Demokrati, opiraje se na prirojeno pravico, večidel terjajo de naj ti davki brez vsiiga pogoja nehajo ter so velike posestnike zlo ostrašili. Vendar je viditi, de se bo to z lepo poravnati dalo z vzajemnim popustkam. — Težje pa bo potolažiti delavce. Oni, brezposestni, tirjajo za svoj kapital, telesno moč, gotove dohodke, de bi se njim namreč delo podajalo. Zgodbe sedajniiga časa nas učé, de mora država tudi na njih stan pogledati, ako hoče znotrajni red in varnost lastnin ohraniti; delavci so na svetu, morajo tedaj imeti tudi sredstva se preživeti, če ne si bodo siloma kruha iskali. Tode ni za dosti skerbeti, de njim dela manjkalo ne bode; tudi moralno zadržanje se mora vzdigniti, če ne bodo pripravno orodje za sleherno stranko, ki jih podkupi; tu se pomagati mora!

L. Dragoni-Krenowsky. (Gratz.Z.)

Zgodopisna razlaga o Slavjanskim shodu.

Ustava in po nji izrečena enaka pravica vsih narodnost prebudila je narode slavjanske v austrijskim cesarstvu k novim življenju. Komej pa so se zasvitile perve iskre nove svobode, so nastopile prigodbe, ki niso samo njim, ampak tudi celimu austrijskim cesarstvu z nevarnostjo grozile. —

Veliko gibanje narodov nemških, hrepenečih po novi zjedineni nemški državi, je zgrabilo v vertinec svoj tudi veliki kos austrijskiga cesarstva, kteriga si je zbor nemškiga zbora v Frankobrodu po nekteri neizkazani zgodopisni pravici polastoval ko dela nemške države. Veči število nemških prebivavcov teh deželá se je oglasilo v prvi vnetosti za velikost in slavo celiga naroda samo, de bi se vdeležilo pri zidanju te nove politiške stavbe, nemarajoč za starši pravdne zveze z prebivavci slavjanskimi teh deželá, ki so vidili v pristopu k novi nemški državi pogubjenje svoje narodnosti, in po tem tudi zgubo nedavno zadoblene politiške svobode, zakaj svoboda brez narodnosti v resnici obstati ne more. Za razglasenja vsaktere proti krivičnim tem naročilam ni maral frankofurtski zbor, niso marali nemški soderžavljani Slavjanov kar nie; na obrano pravic božjih in ljudskih odgovorjeno je z žuganjem z mečem. —

Iz druge strani zmogli so si v sredi Cesarstva austrijskiga Madžari do takiga pred nevidjeniga postavljenja, ki je bilo enako popolnimo odterganju ogerske krone od skupne zveze cesarstva. Postavivši lastno neodvisno ogersko ministerstvo, ki je samo ogerski živel (element) namestovalo, polastili so se gospodarstva nad drugimi narodi na Ogerskim, vsem načelam (Princíp) vstavne države nasproti, katerim so začeli poč delati z oborožano močjo

zoper nevoljne slavjanske narode, z ječami in vešali zoper serčne zagovornike lastnih narodov.

Potreba skupne brambe proti dvojnemu, zvonajnemu in domačimu neprijatelju (vragu) zbudila je misel slavjanskiga shoda, zbirališa možov vseh slavjanskih rodov v avstrijskem cesarstvu, ki imajo zaupnost svojih narodov, v splošno posvetovanje čez občne potrebe.

Misel slavjanskiga shoda se je vžgala na enkrat v vseh rodovih slavjanskih, sosebno v Jugoslovjanah, v Slovakah, Čedah in Polakih. Pervo besedo v natisu je sprožil Ivan Kukuljevič v Novinah h. sl. d. Vsi glasi so se koj zjedini za stran narpriležnišiga mesta za slavjanski shod, to je Prage, kakor mesta slavjanskiga, ki enako polajša združitev Polakam, Rusinam in Jugoslovjanam.

Zavoljo teh iz raznih strani oznanjenih želja deržan je bil prvi zbor v skupnim vgovoru o poklicu slavjanskiga shoda 30. Malitavna v hiši g. Eraz. Wocela vrednika časopisa českiga museuma. Pričujočih je bilo več od 20 oseb, sosebno Čehov in Polakov in zvolil se je odbor, ki bi imel priprave ravnati potrebne k zbiraljšu. Odbor je bil sestavljen iz 12 oseb, katerim je bilo še pridano 5 oseb izvoljenih iz mestjanstva Pražkiga. Za obderžanje dobriga reda pri celim posvetovanji zvolil je odbor za predsednika Jožefa Matija grofa Thun, namestnika Jana viteza iz Neuberka, ravnitelja K. Vladislava Zapa in dva zapisovavca ali tajnika.

Seje odbora so se deržale od 30. malitavna do 5. Velikitavna vpričo ne samo odbornikov, temuč tudi mnogo drugih rodoljubov, katerih število je dan na dan se množilo. Gospod predsednik deželni Leo grof Thun je tudi dostikrat počastil seje odbora in se je vdeležil pri posvetvanju.

Pervi očitni korak je storil pripravni odbor z povabilam na vse avstrijske Slavjane dne 1. Malitavna, poklicaje vse množe, ki zaupanje naroda imajo, in katerim kaj na občni blaženosti slavjanskih narodov leži, k zbiraljšu v Prago na dan 31. Velitavna. To povabilo obsegalo je tudi Slavjane zvonaj Avstrie prebivajoče, ki bi k shodu priti teli, vendar bi bili od shoda le za serčno sprejete goste deržani. Povabilo je pisano bilo v jeziku českim, polskim, ilirskim, lužiško-serbskim in nemškim in razširano po lastnih iztisih, in po časopisih domačih in ptujih.

Zraven tega povabila je bil na svitlo dan berž tudi razglas k neslavjanskim prebivavcam Avstrie za njih vpokojenje za stran namena slavjanskiga shoda spisan 5. d. Velikitavna.

Deležniki slavjanskiga shoda izrekli so svoje misli in namere tako le:

1) De so terdno in neganjivo pripravljene obderžati k dednimu svojim po načelih ustavnih vladajočim domu Habsbursko-Lothrinskim nepremakljivo staro zvestobo in poganjati se za ohranjenje celosti in samostalnosti avstrijskiga Cesarstva z vsemi jim danimi pomočki;

2) de ni bil nikoli njih namen, zatirati kako neslavjansko narodnost, temuč de je od nekđaj njih perzadevanje le tje ménilo, de bi se pravilu enake pravice vseh narodnosti v Avstrii enkrat zadobilo popolno priznanje in resnična veljavnost;

3) de so pripravljene, pravice, ki jim po tem pravilu v narodnim in deržavnim življenju se tičejo, v popolnim obsegu iskati, si jih ohraniti, in proti vsakim napadu, naj pride, od kodar hoče, jih braniti, in de za to zbiraljše slavjansko v sebi družiga uzroka nema, ko samo željo, de bi se z prijateljskim pogovorom razdeljenih narodov dosegel ta sveti konec.

Nar važniši delo pripravniiga odbora je bil opravljeni red za hod in predpis reči, o katerih bi imelo na shodu govorenje biti.

Posledne dni mesca Velikitavna shajali so se že daljni gosti slavjanski v Prago; nekaj izvoljeni poslanci posamesnih dežel, nekaj pak drugi že davno znani rodoljubi. Narveči številno poslancev jugoslovjanskih, galiških in mo-

ravskih prišlo je skupej dne 30. Velikitavna, ter je v slavnim sprejetju od domačih rodoljubov peljano bilo do slavjanskiga sbiraljša na Žofinski otok.

Po opravljenim redu je bilo odločeno, razdeliti vse ude slavjanskiga shoda v tri zборе ali odseke po treh poglavitnih vejah slavjanske narodnosti v Avstrii: 1. odsek Čehov, Moravanov, Slezakov in Slovakov, 2. odsek Polakov in Rusinov, 3. odsek Slovencev, Hervatov, Serbov in Dalmatincev. Slezaki jezika polskiga pridali so se polskorusinskim zboru. V seji pripravniiga odbora dne 30. Velikitavna so bili izvoljeni za vodstvo teh treh odsekov po opravljenim redu može za zapisovanje in sprejemanje zbornikov. Ti može so bili za polskorusinski odsek: knez Juri Lubomirski, Mauric Krainski, Jan Borysikievič, za narod jugoslovjanski: Pavel Stamatovič, baron Dragutin Kušljan, Stanko Vraz; za narod čehoslovjanski: Vaclav Hanka, Joan Helcelet in Miloslav Hurban.

(Dalje sledi.)

Austrijsko Cesarstvo.

Dunaj.

Nj. vis. nadvojvoda Joan je 17. t. m. iz Frankfurta zopet nazaj na Dunaj prišel; celo pot je v 42 urah storil. Množici pred stanovaljšu njegovim zbrani je rekel: „Sem bil obljubil 17. dan spet tukej biti, in sem pošteno besedo izpolnil.“

Cesarjev namestnik, nj. visokost nadvojvoda Joan je naslednjo sestavo noviga ministerstva poterdil: Predsednik, in ministar zvonajnih zadev B. Wessenberg, ministar znotrajnih oprav B. Doblhoff; ministar sodništva Dr. Bach; bojni ministar grof Latour; ministar denarstva B. Kraus (zazdaj) nižji deržavni tajnik pri ministerstvu denarstva B. Stifft; ministar teržtva (kupčijskih oprav) Hornbostl; ministar šolstva B. Doblhoff (zazdaj); nižji deržavni tajnik pri tem B. Feuchtersleben; ministar očitnih del in naprav Schwarzer.

(A. B. z. W. Z.)

Dunaj 11. t. m. Zdaj so za res Madžari v hudi stiski; zakaj oni nemajo vojakov, in noben hervaški ali slavjanski regiment bi proti Hervatam nešel. Terjanju ministerstva, de bi se vojaki na Ogersko poslali, se dozđaj ni zadostilo. Regimenti Leopold, Waza, Aleksander so bili ali z Hervatov ali pa saj iz Slavjanov in kervi svojih bratov prelivati nočejo, ravno tako tudi gališki regimenti. (Allg. Augs. Z.)

Iz Dunaja 11. t. m. je bil tretji deržavni zbor in pri ti priložnosti je eden poslancev se začel obotavljati, de je toliko kmetov iz polske dežele v zbor prišlo, kateri nemškiga jezika ne razumejo. On je tedaj nasvetval, de bi se vse, kar se govori, ročno tudi v poljski jezik prestavilo, zato de bi imenovani tovarši zbora vse zastopili. Ta predlog pa ni bil nikakor zbiraljšu všeč, zakaj rekli so, de bi po tem tudi drugi narodi tirjati vtegnili, de bi se njim vse v svoje jezike prestavilo, in če se to stori, bi se velki zbor v zidanje babilonskiga turna spreobrnil in tudi tako razpadil. Veliko je bilo zavoljo tega govorjenja in vsi smo bili zgol te misli, de naj se nemški jezik govori, zato ker ga vsak (?) izobražen in omikan človek govori in razume. Kaj pa je z imenovanimi poslanci storiti, kateri nemškiga jezika ne razumejo? Oni ne vedó, kaj in koga se govori, ne morejo prevdariti, ali bi v ta ali uni naklon dovoljili, ali odrekli, revčiki oterpnjeni sedé, kakor namalani pratkari in so zboru to, kar je peto kolo na vozu. Zraven teh Poljcev je pa še dosti drugih kmetov iz nemških deželá, in tudi ti može, ako ravno po nemško govore, ne razumejo vsiga, zato ker takih visokih pogovorov niso vajeni.

Ko bi le vsi tisti volivci sem prišli, kateri so nevedne može za poslance volili, oj kako bi se praskali za ušesami! prepričali bi se, de je poslancu več treba vediti, kakor pa od navadniga človeka tirjamo.

Do zdaj se še nič spomina vredniga v zboru storilo ni in zdaj še le pregledujemo volitve poslancev, te morajo biti poprej pretresane; predenj se zbor za gotovo prične. Kadar bo pa zbor pričel, se bo še le opravljeni red in po tem še le ustava, to je prava konstitucija, uterdila, torej bo še dolgo časa preteklo, preden naše domače reči na versto pridejo. Kđaj pa de bi znale na versto priditi, vam očemo ob času oznaniti. Ambrož.

I. H. — 16. Maliserp. Predsednik noviga ministerstva Doblhoff vživa občno zaupanje; nadjamo se, de bo srečnejši od prednikov svojih v premagi toliko zadržkov, ki se avstrijski vladi od vsih strani nastavljajo. O njegovim ministerstvu, čigar imenik je že nadvojvodu Joanu v Frankobrod za poterjenje poslan, se še nič gotoviga ne ve; vse, kar se okoli pripoveduje, je brez podlage, in samo govorenje. Nar manj je resnici podobno, kar se od njih sliši, de bi bil tukajšni profesor in naš rojak Dr. Fuster za ministra šolstva zaznamvan. Brez obzira na to, de je bila ta misel le od nekkih tukajšnjih, kakor jim rečejo, radikalnih časopisov (p. r. „prostomiseln“) zbudjena, ako ravno obene podslombe nema, ni še gospod profesor Fuster doslej ne z besedo ne z djanjem pokazal, de bi za ministerstvo v sedajnih težkih časih potrebne lastnosti imel. Damo sicer bistri glavi in svobodomislenosti g. profesorja in Dr. Fustra vso čast (on sedi v deržavnim zboru nar bolj na kraji na levi strani); ali vendar mi smo prepričani, de ne bode predsednik Doblhoff pri zbiranju svojih tovaršov le samo na glas, ki ga kdo v ljudstvu ima, gledal. Naš rojak Dr. Fuster je ves vnet za nemšino in je, kakor se kaže, kar pozabil na narod, od kteriga izvira.

Te dni se je zopet veliko govorilo in strašilo, de se vojaki okoli Dunaja zbirajo in spravljajo; te besede so radovernim veliko skerb delale. De bi se tem besedovanju, kakor de bi vojaštvo zoper zadoblene svobode bilo, konec storilo, so tukajšni vojaki (posadka) napravili „svečano pobratenje“ med vojaki in mestjani, ki se je v „Augarten“ praznovalo. — Predvečerajšnjim je zavkaz višjiga komandanta (velitelja) narodne straže Panaša ljudi močno razžalil, ker je narodni straži zapovedal stotnikom roko dati in obljubiti, de bode mir in red ohranila, dokler bo deržavni zbor terpil. Šcer je pa vse mirno na Dunaju, in vsakteri težko pričakuje, kaj in kako de se bode v deržavnim zboru godilo. —

— 16. t. m. se je v združenim zboru narodnih stražanov, mestjanov in študentov o tem govorilo, ali nej ta zbor še dalje obstoji ali ne. Skorej vsi so pri tem obstali, de nej še obstoji in sklenili so, de zbor svoj dozđani namen: red, pokoj in varovanje pravice ljudstva, vendar deržavnimu zboru podveržen, obderži.

K. Dunaj 17. Maliserpana. V današni pripravljavajoči seji deržavniga zbora so se volitve pregledovale in to delo bo še ene dni terpelo. Danas pridejo naši bratji Čehi pervikrat v zbornico, med njimi tudi izverstni Slavjan Palacky. On bo gotovo vodja Čehov na deržavnim zboru, katerim se bodo vsi zborniki, ki so za blagor slavjanskiga naroda vneti, pridružili, de bodo zjedinjeni našimu velikimu za svobodo gotovo nič manj od družih gorečimu narodu vse pravice zadobili, ki se mu ko narodu spodobijo. O de bi poročniki slovenski dobro premislili našo minulost, krivice, vse zatiranje in obrekovanje, ki smo jih preterpeti mogli, in pa prihodnost, ki se slovenskimu z tako lepim lastnostmi obdarovanim narodu, ki ni tako maliga števila in za mejake Hervate enokervne brate ima, brez dvombe odpira, naj pomislijo, kaj zamore postati rod jugoslovjanski pri svobodnih ustavah in napravah. Stopnja (ali urad) sedajnih slavjanskih poročnikov je veliko pomenljiva in silno važna, na njim leži blagor Avstrie in Slavjanov, zdaj je doba Slavjanam svete po Bogu dane pravice pridobiti

in pribojovati, ne pa po pohvalah in po blagonaklonosti Nemcov se péntiti in zna biti kaj maliga od njih tudi za nas priberačiti. Slavjani naj terjajo, oestro terjajo, kar jim po božji in človeški pravici gre, in kdor se za pravico poganja, naj derzno na noge stopi. Kdor svoj narod v sereu nosi, se od praznih baharij in vetrenih besed ne bo premakniti dal. —

18. d. Maliserpana je prišel na svitlo prvi list noviga časopisa v nemškem jeziku pod naslovom: „Allgemeine slawische Zeitung“; založnik je A. Wenedikt, vrednik Henrik Terebelsky; izhaja vsaki torek, četertik in saboto; predplača se za polovico t. m. in za Velikerpan 1 fl. 30 kr., za vsaki mesec naprej 1 fl. Ta časopis oznani, da bo demokracijo zagovarjal; on hoče novo Austrijo ko združeno državo svobodnih narodov z enakimi pravicami, hoče krepko središčno oblast na Dunaju, zraven pa svobodno občino z lastnim opravištvam, ko podlago svobodniga državniga življenja.

Slovenske dežele.

* V tergu St. Andre na Koroškem je izvolen za poslanca za Dunajski zbor g. Jožef Rak, svetovavec pri Celovski višji sodni oblasti, Slovenec.

ε. I mi Slovénje na Ogerskom, vaši pravi bratje smo čuli, da ste se vi za svojo narodnost toliko jako vzdignoli. Króto (močno) pak smo se étoga razradovali, da se vi v drugih derželah prebivajoči, na nas spominate, ter nas k svojemu rodu étete, kteroga istinito jesmo, kar vam éto pérvo pismo iz naših krajin kaže. Bogme jest bar istina, da nas vsakojake pregradje lóčijo, ali vémdar naša serdca, pokler erdjavi lanci (verige) ukrótnoga robstva pócajo, ter nas jednáke nevarščine podlézajo, se k jedno približavajo. —

Aj! i pri nas se mnoga i velika dolgovanja godé, ktera nas silijo gledati i poslušati, kamto bi se obérnoli. Vém da znate, kakše nevolje da i nas imájo, kakši lagodji zatiráčeje i nas stiskajo. Za to i mi, kakor vi sámí, gledamo na plemenite vitežke Hérvate, ino si od njih narodnoga osvobodjenja iščemo. Le slogo i ujedinenje — i Bog je z nami. Bog, kteri je dober óca vsakšemu narodu, pak je ne ni jednoga drugomu za roba i sóznja ustvoril! — *)

Hervaška in slavonska dežela.

Zagreb. 13. t. m. Malo popotvanje, v kterim je naš ljubleni poglavar v dveh dneh Varaždin, Koprivnice in Križevac objiskal, je zopet jasno pokazalo, koliko zaupanje naš narod v svojiga bana stavi in koliko od njega za domovino pričakuje.

12. dan je Ban zopet v Zagreb se povernil in drugi dan pot v Slavonio nastopil, kodar ga ljudstvo povsod z nar veči serčnostjo in radostjo sprejema. (Agr. Z.)

Česka dežela.

Praga 14. t. m. Ta zlata obseda (Belagerung) Prage! Kdo bi si mislil bil, da bode 67 mestnjanov Pražkih za dobro znajdlo, predsednika Leva Thuna in komandanta Windischgratza prositi, da naj obseda še ne neha, ker se tako lahko počutijo, kar je ta ljubeznivi mir! — Komej so izpustili g. Havlička, so že zaperli Dr. Friča, kakor nekdo misli, zato, da bi se nobene mestice ne shladilo, ker bl tako imenovana „zakletva“ (Verschwörung) vtegnila zmerzniti. — (Wěcla.)

Ogerska dežela.

V madžarskim časopisu „Kossuth Hirlepja“ 2. t. m. piše Košut o sedajnim stanju Cesarstva. Stavimo tukej celi sostavek, da bi bravci vidili, kakšni duh veje v narodu, ki se z po-

gublenjem drugih lastniga pogublenja rešiti iše, in v kakšni stiski je ogersko ministerstvo, čigar posledna ura odbije, kakor hitro zagromi bojni hrup od Juga.

Iz dopisa 22. Rožnika zvemo, da so razkačeni Iliri postavili provizorno vlado (laž!), poslali odborstvo na Laško, da bi graničare domu odvabilo, družiga pa v Inspruck, da se Jelačič verne. Iz tega more vladajoča rodovina spoznati, koliko je pomenilo vse pridruševanje zvestobe, ki se je slišalo. Ako Iliram gre po godi izpraviti od bojiša graničare domu, na koga bi potlej peljali to armado? Na nas, na krono ogersko. Pa mi moramo sami sebe varvati, to je gotovo dolžnost narsvetejši, ako ne gre za posamesniga človeka, ampak za celi narod. Kakor hitro pak prihrujejo graničarski regimenti, da bi pokončali naše njive, kakor so pokončavali laške vasi, se mora vrniti v brambo domovine ogerska armada, kjer koli naj se v Cesarstvu znajde. Tega ne sme narodni zbor kar nič odlagati. Pride pa čez in čez premestovanje armad: podertija, vbožtvo in prekletstvo bodo cesto zaznamvale. Ali gotovo ne cesto Madžarov; zakaj oni sežejo za orožjem svojim samo proti oborožanim sovražniku, ne pa proti mirnim ljudstvu na deželi. Ali armada Radeckiga se razpersi ob enim času, ko je bilo mogočno pravični mir skleniti. In austrijsko cesarstvo gre brez rešenja svojimu koncu nasproti. Dynastia naj gleda, kaj se godi! Okolišine se poderejo na kraljevski prestol ko sneženi plaz iz planine. Mi in brati naši madžarski opominali smo z možko zvestobo, nismo se prilizovali, govorili smo resnico; kazali smo pomogleje k rešenju. Slišali so nas, ali ne vsljali. Mislili so: da bode za to še čas. Pozno! prepozno!

Zguba Lahov je bila že pred meseci gotova. Nezvesti poklicali so vojake domu, da bi jih vergli na Madžare, ogerski se bodo poklicali, branit svojo domovino — in Italia bo zgublena. Vendar še je pomoč, ali poslednja. Naj se verže cesarska rodovina z odkritim seream Madžaram v naročje! Madžar še ni nikoli goljufal. On ne goljufa svojiga kralja. V njedrih Madžara je občut, sveti občut žlahtne ljubezni. Kralj in gospod naš! pridi z očetovskim zaupanjem v naročje tvojih Madžarov. Te rame te bodo varvale proti vratam pekleskim.

Ali zaupaj v nas, da ti ohranimo to deželo, da ti zagotovimo slavo tvojiga doma. Kakor je kralj v Budimu, je obvarvan on in rod njegov. Tako stvari stojé danas, Bog ve, kako bodo jutar stale. Boj, ki bi bil danas za našiga kralja, bil bi jutar za naše življenje, in ta, čigar življenje se v nevarnosti znajde, ga pred vsem brani, kolikor ga more. Eno je gotovo, gotovo ko smert. Panslavjanski živel (element) ne da austrijski vladajoči hiši nobene prihodnosti. Ako pade, potegne seboj tudi to, kar se je na-njo opiralo, če pa zmaga, za ptujca zmaga. Košut. (Pražke nov.)

Pešt 27. Rožnika. Turški poslanec je prišel in se je z ministram Batthyany več ur pogovarjal, kakor se misli, o novih razmerah med Ogerskim in Turškim. —

Pešt 9. t. m. Po zadnih novicah iz podunavskih krajev bi se bili 5. dan t. m. pri Novim Sadu sprejeli Ogrí in pa Serblji; zmaga pa se ne tem ne unim pripisati ne more. Kakar Madžari oznanijo, bi bili Serblji 250, Madžari pa le 19 mož zgubili — Košut piše vsaki dan sovražne sostavke zoper Austrijo. Kar se je reklo, da je ogersko ministerstvo overglo posredništvo nadvojvoda Joana, se kaže, da je resnica. Zdaj se bodo po vsi moči na vojsko ravnali (200.000 mož!!), in ministru denarstva (Košutu) je mala skerb, potrebne milione dnarjev dobiti. „Mi bomo imeli dnarjev z božjo pomočjo, in ako nebesa ne pomagajo, jih dobimo od pekla!“ tako je rekel Košut v državnim zboru. Dober svet za vse ministre denarstva v Evropi! (Allg. Augs. Z.)

Karlovic 8. t. m. Serbska narodna straža je vzela ladjo, ki je madžarskim dobrovoljcam

zito peljala; med žitam so najšli 8 koles za štuke (topove), 2 štuca in nekoliko zabojev bojnih priprav, kar je bil vse Hrabovsky v Bečkeret poslati mislil.

Karlovic 10. t. m. V serbskim taboru pri Juraku so vlovili madžarske uhode (špione), med njimi grofa Sečena. Hrabovsky jih je tel nazaj imeti, Serbi so pa svobodo vsih po Ogerskim vjetih Serbov terjali. —

Lombardsko-beneško kraljestvo.

Iz Verone 10. t. m. V Vidmu, Trebižu, Vičenci in Padovi je vse mirno, desiravno se mora reči, da cesarske nekako izpod čela gledajo; Videm je s gradam, Vičenca s Šmarno goro (Monte della Madonna) berzdana; Trebižu in Padovi je serce upadlo. Važne dogodbe pričakujemo, tode pred 14. ali 15. se bo komaj kaj zgodilo. Baron Štúrmer pritiska z novimi tropami Benedke.

Goito 1. t. m. Zdaj so se tisti napolitanski vojaki domu potegnili, ki so bili še ostali; zakaj njih kralj Ferdinand je njim žugal, da jim bo ko puntarjem in begunam vse pravice in vse premoženje odvzel, če se njegovim ukazam ne podveržejo.

Ptuje dežele.

Nemci.

Frankobrod na Majnu. Novoizvoljeni opravnik nemške države, nadvojvoda Joan je 11. dan t. m. v Frankobrod prišel in z veliko svečanostjo sprejet bil. —

13. t. m. so se posvetvali v narodnim zboru o 3. osnovni pravici:

„Deržavljanska pravica v posamesnih nemških deržavah se ne sme nobenimu poštenimu Nemcu odreči.“ —

Podamo tukej misli Dr. Rygerja (glej A. Bl. zur Oester. Z.) o združenju Austrie z nemško novo državo:

Združenje z Nemci je eno prvih in narvažnih vprašanj; naše (poprejšno) ministerstvo je prepustilo dokončno razsodbo čez to vprašanje deržavnimu zboru na Dunaju. Govori se o narožejsim zjedinenju, o raztopljenju v Nemcih, to so pre temne, nerazložene reči! Kdor se s politiko peča, naj jasno pove, kar mi sliin kamor meri. Ako se toliko govori o narodnim čutu, o edinosti jezika i. t. d. se ne sme na zgodovino pozabiti; nemška edinost je reč, ki se še le roditi mora, doslej so se bojevali več del Nemci, Francozi, Švedi in Danci so vodili nemške armade zoper nemške brate. Ne sme se pozabiti, da so tudi El-sasi, Burgundi, Valonci, Švajcari, Danci, Škandinavci, in celo Britanci narodi nemške rodovine, ali oni ne kažejo nič rodoljubja gledé na druge Nemce. Dalej se mora pa tudi to pomisliti. Ko je cesar Franc nemške krone se znebil, ni zapustil nobenih deržavnih dolgov; stroški, za obrano rimsko-nemškiga cesarstva so težili večidel le Austrijo in storijo lepi del našiga stariga deržavniga dolga. Od časa renške in nemške zveze je pa vsak od 37 nemških glavarjev dolge storil, ki znesik od 3000 milionov doseči vtegnejo. V nemški deržavi mora pa le en sam deržavni dolg biti, in ena sama mera za davke, da bodo vsi deržavljeni enako težo nosili. Zatorej bi se imelo dobro prevdariti, ako hočejo austrijski narodi svoje samostalnosti in višji oblasti se odreči, ter v eno edino nemško deržavo prestopiti ali pa če bodo rajši samostalnost in lastno zakonodajo si prideržali in z Nemci k večim v zvezo deržave z deržavo stopili. Drugačno razmero oben pameten želel ne bo! i. t. d. —

Italia.

14. t. m. se je mesto Ferrara generalu Lichtensteinu brez pogoja vdalo. (Wien. Abz.)

Moldavia in Valahija.

Dopis od 12. t. m. od vlaške meje pové, da so kmetje med nje poslani šuntavce polovili in več njih še celo vbili. To zvediti je v Bukarestu ude provizorne vladije tak strah obšel, da je več del njih na vse strani pobegnil. V Bukarestu je bilo 10. t. m. mirno, in Rusje bodo tukej kakor od kmetov gotovo dobro sprejéti.

Iz mesta Jasi je hitel kurir v mesto Kronštadt knezu Bibesko povedat, da so Rusje prišli. Vstotirili so se pred mestam, ker v mestu kolera razsaja. 10.000 Rusov gré čez Fokšanjo proti Bukarestu. Da bi se jim kdo zoperstavil, ni misliti.

*) Opomba vredništva. Ako ravno marsikter lahko dvomi, da bi jezik tega sostavka čisto slovensk bil, ga vendar nismo premeniti hoteli in sicer za to, da bode bravec po njem se s temi bratji soznani zamogel. —

Nepolitiški del.

G o v o r,

2
kteriga je občno spoštovan g. kantonski komisar Ambrož, sedaj ud deržavniga zbora na Dunaj, bil za očitni zbor slovenskiga društva 13. Velikigatravna v Ljubljani namenil, kamor je bil pa ravno tisti dan po neprevidjeni naključji priti zaderžan.

Veliko smo v poslednjih dnevih že u Slovence brali, tudi smo nekoliko pisali, ali perložnost nam do zdaj še ni došla, v domačem jeziku govoriti, svoje želje, svoje misli odkritoserčno razodeti. Čerke so mrtve znamenja, ki z nami govoré, ali isker, ki jih beseda vna-me, pisanje nikoli ne more obuditi. Beseda, le beseda je tisti močni uzrok, ki od serca do serca sega, ona je uzrok, ki edinost rodi. Vse ljudstva jamejo (začno) spoznavati, de je edinost v sadanjih dnevih nar bolj potrebna reč. V svojih koreninah se je jel trésti evropejski del svetá, ljudstva na njemu pa zavétja íšejo, kakor píseta, kader hudobni jastrob pod néham nad njimi kroka. Kam se zbirajo te nedolžne živalice? pod perute svoje matere se stiskajo tako dolgo, de nevarnost mine. Ali bi ne bil tisti človek hujši njih sovražnik, kakor jastrob, kteri bi jim to zavétje kratil?

Bratje, kam pa se mi Krajnci, mi Slovenci zatékamo zdaj ob času nevarnosti? Razpela je ptuja nemška mačoha svoje peruti, tudi nas Slovence je hotla z njimi pokriti — Mi bi pa pod temi perutami le na zvonajrni kraju medleli, njeni lastni otroki bi obvarvani bili, mi prvi pa bi bili pripravljani za rop sovražnika.

Edinost je zvezek enojnih reči. Nemci se zjedínjajo, ali pa morejo svojo ravnavo edinost imenovati, ki ptuje ljudstva v svoj krožik vabijo? Ali mislijo, de je njih dozdanji jarem nas tako zatéril, de smo pozabili, de tudi mi Slovenci imamo mater — pod ktere perutami zamoremo varstvo iskati. Zmotili so se, pre-rajtali so se! — Žalost me pa objide, ako si spomnim, de tudi naša ljubljena Ljubljana serčnost svojih bratov po deželi do zdaj poznala ni! Če ravno je v tém poglavitnim mestu naš narod zatert spal, — pa vender na širokim prostoru od stola Triglava do Kerškiga broda (Gurkfeld) je osloboden Slovec ceno svoje prostosti spoznal. —

Zato so vse soseske, ki smo jih po vikšim ukazu za nemški zbor k volitvi ukupej zbirali, z edinim glasam zadonéle: v nemški zavézi nočemo biti. — Izvoleni poslanci néso po voli ljudstva zbrani, to zamorejo spričevati protokolli (zapisniki), v kterih je grozovitno malo voliteljev zaznamvanih. Perva dolžnost je tedaj, očitno na znanje dati, de Slovenci na Krajnskim v nemško zavézo nikakor stopiti noče. Pa ne mislite, de bila kaka šuntarija, kaki skrivni poduki tega krivi, ne — to je glas, ki izvira iz neoskruneniga serca Slovencev.

Kaj pa nam je storiti, brati mestnjani, ki ste po moji odkritoserčni povésti prepričani, de volitve za nemški zbor niso po volji ljudstva se godile? Ali nam je obupati — nikakor! Poglejte mili bratje druge slovenske narode, kako nam radovoljno roke podajajo, kako nam z prijaznim obrazam kličjo: Bratje, mi imamo vsi Slovence za svojo mater, hitimo pod njene peruti, zavétja iskat, ako bode zvonajni sovražnik žugal naši narodni prostosti! Ali pa menite, de je naša Slovenja tako mehkužna, de se varovati ne zna? Pojdite na italianske meje — poglejte naše verle slovenske vojake, kterih kri za čast preljubiga cesarja italiansko zemljo gnoji! —

Ne mislite, dragi mestnjani, de naši naméni prestolu (tronu) svitluga cesarja nevarnost pripravljajo. Oj to ni in nikoli ne bode!! — ampak narodi, po božji volji, se začno združevati, de bodo oklep našiga milostljiviga vladarja — to je njih namen, to je njih živi poklic. Le tam, kjer so enojni déli zjedínjeni, le tam je prava moč — in z to močjo želimo obdati préstol (tron) cesarja, de ga sovražnik omajal ne bo. — Kdo si upa meni nasproti stopiti? Kdo si upa, te svete želje svojim cesarju udanih narodov ognusiti. — Molčite, ni ga glasu — to mi je živi porok, de Vam je moja beseda do gorkiga oseréja šinila — podajmo si roke in zavpimo — Bog živi cesarja z njegovimi izkrenimi Slovenci!

Ambrož.

O ogerskih narodih.

(Iz zemljopisa Dr. Seljana.)

Današnja ogerska dežela z svojo zmešanino in različnostjo narodov predstavlja nam Evropo na malim, zakaj ondi se znajdejo natselniki skoraj od vsih evropejskih narodov.

Poglavitni narodi pak, ki zastran števila v ti deržavi prevago imajo, so sledeči: 1) Slavjanski, ki se v dve različne literarne veje razdelijo, prva so Slovaki v gornji ogerski deželi, ki k česko-slavjanski versti spadajo in čez 3.000.000 duš znesejo; k njim pa še do 600.000 tako imenovanih Rusinov sliši, tako de je vsih Slavjanov v gornji ogerski deželi skupej 3.600.000; od druge verste so južni Slavjani ali Iliri, kteri v južni ogerski deželi zopet 1.600.000, v zjedínjenih kraljestvih 1.700.000, skupej tedej 3.000.000 znesó. 2) Madžarski narod po novih domačih spisateljih skupej do 3.500.000 duš ima, od kterih 750.000 na erdeljsko (sedmograško), drugi pa na ogersko zemljo pridejo; akoravno se tudi spisatelji znajdejo, ki še celih 3 milionov Madžarov skupej ne štejejo; (s nekterimi novimi madžarskimi prijatelji se pa kar ne menim, ki na smeh vsim evropejskim štatistikam broj svojih soplemenikov še čez 6 milionov izvišavajo!) 3) Valahov rumunjskih (iz latinskiga in slavjanskiga jezika in naroda sostavljenih) na Ogerskim in v Erdelju je skupej 1.700.000, in sicer jih je na ogerski izhodni meji proti Erdelju po novih datih na 900.000. 4) Nemcov je na Ogerskim in Erdeljskim več ko 1.100.000; na Ogerskim se jih 700.000, v Erdelju pa 400.000 računa. Razun teh poglavitnih narodov so na Ogerskim tudi Ermeni, Greki, Židovi (Judje), Cigani in drugi v skupnim številu od 360.000, v Erdelju pa 50.000 duš. Tako zmešano in toliko različno je ljudstvo ogerske dežele! Že 1000 let je prošlo, odkar so svojo staro domovino v Azii zapustili in v današnje med Slavjane in Valahe se naselili, kamor so se pozneje še Nemci in drugi narodi vgnezdili.

Deset stoletij so preživeli različni ti Ogerski narodi skupej in kolikor je viditi, v celim tem dolгим jezeroletnim preteku so se malo v medsebojnih razmerah premenili. Še danas madžarska veja, ako ravno je celi ta čas nar močnejši in nar bolj podpirana bila, pri vsem tem narvečjiga števila nema; še danas drugi narodi v svoji celosti obstoje, in se bolj od Madžarov rasejo in se množijo. Narodi ti so živeli skozi toliko stoletij med seboj v miru, in zgodopisi nam od nikakorsnih preprih in medsebojnih narodnim sovražtvu ne povedó. Ker tako obeden narod pred drugim predností imel ni, tudi različnost ljudstva edinosti, slogi in moči ogerske deržave nikdar škodljiva ni bila. Slavjan, Nemeč, Madžar in Valah vsi so brez razločka goreli za občno svojo domovino, ter skupej jo brani proti vsakim sovražnim napadu na bojnih, kjer so vsi enako kri prelivali. Vsak je rad svoj del občinskih davkov nosil. In ali ni ta ta iz mnogo narodov zvezana ogerska domovina (Hungaria polyglotta) dosti jaka in močna bila ravno kakor drugi narodi, ki le en jezik govorijo. Ali kadar je cesar Jožef II. kakor drugod tudi po ogerski deželi jel nemški jezik siliti, izbudi goreči odpor domorodcov, ki so madžarski jezik omikati počeli. Srečno je njim šlo po godi, ali niso ostali pri tem, kar je prav in naravno, de bi madžarski jezik med Madžari spostovan in izobražen bil; temuč so jeli vsim drugim pod ogersko krono živečim narodom ponujati in siliti ga. Odtod izvira sedajni prepisi. —

Pri suhim tudi sirovo gori.

(Narodna povest.)

Enkrat je šel Jezus z sv. Petram pri kraju morja, in Petar zagleda lepo ladjo, ter govori Jezusu: „ah lepi brod, gospod“; Jezus pa mu odgovori: naj bo, naj bo, Petar. Za malo časa oberne se Peter in vidi, kako se tisti brod (ladja) vtopiva z vsem ljudmi na njemu, in zavpije: „Gospod, gospod, ladja se vtopiva“. Jezus pa mu odgovori: naj, naj. Reče mu Petar: „Zakaj pa pustiš, gospod, de se ta ladja vtopi; ali so te razžalili ljudje iz tiste ladje?“ De, razžalili so me. „Ali so te vsi?“ Ne vsi, ampak dva trije. „Zakaj, gospod, potopiš pa pravične z nepravnicimi vred?“ Eh, Petar, pri suhim tudi sirovo gori. — Tako gresta malo naprej in zagledata en sat medu, in reče Jezus Petru, de bi ga vzel in seboj nosil, de bi si zamogla na poti zéjne usta omočiti.

Vzame ga Petar, in ko sta po poti šla, vje ga ena čebela in razjezi se Petar, ter stre čebele vse do zadne. Malo časa po tem zavpraša ga Jezus za med; Petar pa mu reče in pokaže, kako de je sterl čebele vse do ene, ker so ga bile vklale. Zaprša ga Jezus: ali so ga vklale vse, ali pa le ena sama, in kar mu pove, de le ena sama, mu na to Jezus pravi: Glej, ti si se popred čudil, de sem jaz potopil vse ljudi v tistim brodu, izmed kterih

so me mnogi razžalili, tebe pa je samo ena čebela vjedla, in ti si jih vse sterl. Povem ti v resnici, de pri suhim lesu tudi sirovo gori.

(Zora dalmat.)

R a z l a g a

čez odborne seje slovenskiga društva v Ljubljani 7., 8. in 15. Maliserpana.

Po storjeni obljubi da slovensko društvo, ki se je 6. dan Velikigatravna vstanovilo, očitno na znanje, o čimur se je v sejah njegoviga odbora govorilo in posvetovalo.

Kar koli se v teh razlagah ne najde, to ne izvira iz slovenskiga društva, to ni djanje njegovo.

1) So se zložile, pretresale in dokončno odločile osnovne pravila (štatuti), ki se bodo v 4000 iztisih v slovenskim in nemškim jeziku natisnile in večidel vsem v Ljubljani izhajajočim časopisam priložile.

2) Sta se podoba in obseg sprejemniga pisma za nove ude odločila. —

3) Se je skupni račun zadne besede izročil.

4) Se je sklenilo, de bi društvo nar popred mali, in kolikor je moč popolni besednjak (slovník) v dveh delih (slovensko-nemški in nemško-slovenski) berž ko bo mogoče in po nizki ceni na svitlo dalo.

5) Za tega voljo je bilo odločeno, g. prof. Metelko zastran Vodnikoviga rokopisa in vse druge slovenske pisatelje, od kterih se ve, de priprave delajo k slovenskim besedniku, zaprositi, de bi svoje zbirke društvu blagovoljno izročili in tako se pri tem delu vdeležili.

6) Se je prebral odgovor na vprašanje od P. H. v 49. ilirskim listu.

7) So se izvoljili posamesni odbori za razne opravila.

8) Se je sklenilo na svitlo dati vse doslej v gledišu pete slovenske pesme, in se je izročila ta naloga posebnimu odboru.

9) Dopisu tukajšne mestne gosposke zastran slovenskih imen nekterih ulic v Ljubljani se je zadostilo.

10) Je bila odločena zahvala gosp. prof. Metelko, ki je društvu rokopis Vodnikoviga besednjaka prepustil.

11) Je bilo sklenjeno za vboge pogorelce v sv. Vidu pri Zatični na Dolenskim večerno veselico napraviti in razun nekíh pesmi Linhartovo veselo igro: „Županova Micka“ igrati.

12) Je bilo sklenjeno gosp. Ravnikarju, ki je svoje priprave za ilirsko-nemški jezik društvu radovoljno izročil, se zahvaliti.

13) Se je sprejelo z veseljem oznanilo, de je bravno društvo tukajšne duhovšnice pripravljeno svoje knjige slovenskimu društvu prepustiti.

14) Je bilo odločeno, de se ima čisti prijemik od tretje besede med nar potrebniši prebivavce v Šent Vidu brez obzira na požarno škodo razdeliti.

15) Se je sklenilo kratki odgovor na neki proti slovenskim društvu napisani sostavek v Dunajskih novinah vredništvu tega časopisa za natis poslati.

(Konec sledi.)

S m e s.

Od 1. Maliserpana izhajajo v Prešpurku slovaške novine, kterih vrednik, neki Andrej Kostelni, kakor prvi listi kažejo, se je Madžaram predal. (Wécla.) — Tudi v Pesti se na svitlo davajo v serbskim jeziku nektere novine, v kterih se izdajavci domovine za Herostatovo slavo poganjajo.

Madžari imajo svojiga lastniga Boga, ki mu madžarski Bog (Magyar Isten) pravijo; ali Slavjani se mu vklanjati nočejo. —

Kako de so Nemci v Frankfurtu zgovorni, spričuje neskončno besedovanje zastran §. 2. osnovnih pravic, o kterim je poslanec Jiskra prerajtal: de če se bo pri vseh paragrafih (stavkih) tako obširno govorilo, de bi konec posvetovanja zastran narodnih pravic se le v letu 1850 dočakali.

Oznanilo slovenskiga društva. Slovensko društvo v Ljubljani ponudi brez plačila gg. duhovnam in učitelam 600 iztisov lepo vezanih slovenskih bukvic, ki so dobro znane pod imenam: Kratke povesti s podobami zoper terpinčenje žival.

Te bukvice so za mladost pripravne, so kratkočasne in podučne, in tudi v novim pravopisu pisane, zato bi bile priležne za šolske darila.

Odbor slovenskiga društva.